

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Toufara a soudců Mgr. Miloše Póla a JUDr. Zuzany Völflové v právní věci

žalobce:

██████████, narozený dne ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Rychtářem
sídlem Vodňanského 538, 169 00 Praha 6

proti

žalované:

Honební společenstvo Lomec-Libějovice, IČO 48222801
sídlem Libějovice, 389 01 Libějovice
zastoupená advokátem Mgr. Janem Mrázkem
sídlem Jana Wericha 576, 388 01 Blatná

o určení neplatnosti rozhodnutí honebního výboru o pronájmu honitby, o odvolání žalobce do rozsudku Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 17.7.2019, č. j. 6 C 16/2013-216,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II. **mění** tak, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Houdková.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresní soud ve Strakonicih jako soud prvního stupně zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by byla určena neplatnost honebního výboru žalovaného o pronájmu honitby žalovaného Mysliveckému sdružení Libějovice na období od 1.4.2013 do 31.3.2023. Žalobu odůvodnil tím, že 28.2.2012 se konala valná hromada žalovaného, na které mělo být rozhodnuto o pronájmu honitby (čl. 4 pozvánky). V průběhu valné hromady však honební starosta oznámil, že honitba byla již pronajata na základě rozhodnutí honebního výboru Mysliveckému sdružení Libějovice, a to údajně již 14.4.2012, a to přestože o pronájem honitby měl žalobce zájem jako člen žalovaného, ochotný navíc zaplatit významně vyšší nájemné. Žalobce se domnívá, že rozhodnutí o pronájmu honitby nebylo přijato 14.4.2012, ale až po rozeslání pozvánek na valnou hromadu na den 28.12.2012, a tudíž bylo antedatováno. Žalobce k tomu vede skutečnost, že před valnou hromadou vedli členové žalovaného s žalobcem intenzivní jednání, kdy jejich snahou bylo domluvit se na užívání předmětné honitby, k čemuž by nedošlo pokud by již v té době byla (od 14.4.2012) pronajata. Současně ve smyslu § 33 odst. 1 zákona o myslivosti nedošlo k zaslání vyhotovení rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti, což ověřil žalobce na Městském úřadě ve Vodňanech. Žalobce se domnívá, že žalovaný svým postupem porušil ustanovení § 32 odst. 2 zákona o myslivosti, podle kterého je honební společenstvo povinno přednostně před dalšími osobami umožnit účast na užívání honitby svým členům, a k této přednosti je povinno přihlížet i při rozhodnutí o nájmu honitby (odkaz na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích, pobočka Tábor č. j. 15 Co 371/2012-202). Žalovaný této povinnosti nedostál, neboť Myslivecké sdružení Libějovice není na rozdíl od žalobce členem žalované.
2. Soud prvního stupně po provedeném dokazování dospěl k závěru, že honební výbor žalovaného skutečně rozhodoval o pronájmu honitby dne 14.4.2012. Všechny důkazy totiž vyhodnotil jako „víceméně důvěryhodné“ a drobné nesrovnalosti ve výpovědích, zejména časového charakteru, lze vysvětlit tím, že jednotlivé osoby vypovídali o událostech, které se uskutečnily před více než 6 lety. O jednání honebního výboru dne 14.4.2012 svědčí oba zápisy z tohoto jednání, a to jak ručně psaný zapisovatelem [REDAKCE], který obsahuje podpisy všech členů honebního výboru, kteří je před soudem jako pravé potvrdili, tak i vysvětlení skutečnosti existence druhého (formálního) zápisu, který starosta [REDAKCE] vyhotovil strojem se svým podpisem a podpisem zapisovatele, a kterýž to zápis byl v dokladech, které se týkaly jednání honebního společenstva, či honebních výborů a proto se také dostaly do dispozice žalobce, resp. svědka [REDAKCE] při valné hromadě dne 28.12.2012 s tím, že originál zápisu ručně psaný ze dne 14.4.2012 měl po celou dobu, až do této valné hromady u sebe zapisovatel [REDAKCE]. V řízení nebylo prokázáno, a žalobce to ani neuvedl ve své účastnické výpovědi, že by žádal honební výbor o pronájem honitby před valnou hromadou dne 28.12.2012, neboť právě až zde podával svou žádost o pronájem honitby. [REDAKCE] jako tehdejší starosta honebního společenstva sice připustil, že někdy v průběhu doby mluvil se žalobcem o možném pronájmu honitby, nicméně nebylo prokázáno, kdy a hlavně nebyla prokázána ani doložena jeho písemná žádost. Žalobce tedy neprojevil vůli žádat o pronájem honitby před 14.4.2012, ačkoliv dle tvrzení [REDAKCE] znalého mysliveckého práva a zvyklostí se vždy o pronájmu honitby na příští rok rozhodovalo na jaře předchozího roku. Lichý byl i argument žalobce, že je nelogické, aby na pozvánce na valnou hromadu 28.12.2012 bylo rozhodnutí o pronájmu honitby, když bylo předtím o tomto pronájmu již v dubnu rozhodnuto, neboť z poznámky „pronájem honitby“ nelze vyvodit, že se bude právě na této valné hromadě rozhodovat o pronájmu, ale jedná se o obecné vymezení, které může zahrnovat pouze zprávu o tomto pronájmu, nikoliv samotné rozhodnutí. Ani opomenutí žalovaného, který předmětnou

smlouvu o pronájmu honitby v rozporu s ustanovením § 33 odst. 1 citovaného zákona (povinnost do 15 dnů ode dne uzavření smlouvy zaslat vyhotovení orgánu státní správy myslivosti) neznámá samo o sobě, že honební výbor o pronájmu honitby již 14.4.2012 nerozhodl. Zápis ručně psaný ze dne 14.4.2012 o jednání z honebního výboru honebního společenstva splňuje kritéria § 24 odst. 2 zákona o myslivosti, jestliže v řízení bylo prokázáno, že ručně psaný originál ze dne 14.4.2012 byl podepsaný všemi členy honebního výboru a samotná skutečnost, že jak žalobce, tak žalovaný nejprve zaslali soudu zápis ze dne 14.4.2012, psaný na počítači posléze i přepsaný [REDAKCE] jako tehdejší starostou, neznámá, že by toto zákonné kritérium porušeno bylo, když navíc starosta tento zápis po celou dobu uchovával. Nerelevantní je také námitka žalobce, že žalovaný ručně psaný zápis ze dne 14.4.2012 předložil až po koncentraci řízení v souvislosti s přípravným jednáním. Z protokolu o jednání totiž vyplývá, že soud umožnil žalovanému, aby některé konkrétně specifikované listiny předložil ve lhůtě 3 týdnů. Primární závěr soudu prvního stupně spočívá tedy v prekluzi lhůty tří měsíců podle § 22 odst. 8 zákona o myslivosti v okamžiku podání žaloby a tedy její nepřipustnosti. Soud prvního stupně nicméně zaujal názor i věcný k výkladu ustanovení § 32 odst. 2 zákona o myslivosti. Připustil, že čl. 9 stanov žalovaného je sice částečně v rozporu s ustanovením § 32 odst. 2 zák. o myslivosti, nicméně lze přitakat žalovanému, že odpovídá záměrům tvůrce zákona uvedeném v důvodové zprávě, jak je zmiňuje žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, které však zákonodárce v citovaném § 32 odst. 2 neprojevil. K porušení práva přednosti tedy ze strany žalovaného nedošlo.

3. Z dílčích závěrů soudu prvního stupně (svědka [REDAKCE]) vyplývá mimo jiné skutkový závěr o tom, že ostatní členové společenstva, s výjimkou členů honebního výboru, nebyli o konání jednání dne 14.4.2012 informováni, neboť to bylo velice složité a nevěděli, že by to tak mělo být.
4. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vyšel soud prvního stupně z ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalovaný byl ve věci plně úspěšný a má tak právo na náhradu nákladů, které vznikly v souvislosti s právním zastoupením dle advokátního tarifu za 14 úkonů právní služby dle § 9 odst. 3 písm. a) advokátního tarifu z tarifní hodnoty 35 000 Kč (hodnota jednoho úkonu 2 500 Kč).
5. Po právní stránce odkázal soud prvního stupně na ustanovení § 3028 odst. 3 o.z., § 3030 o.z. a § 22 odst. 2 a 8 zákona o myslivosti.
6. Proti rozsudku podal odvolání žalobce, který jej navrhl změnit tak, že bude žalobě vyhověno, tedy určeno, že rozhodnutí honebního výboru blíže v žalobě popsané je neplatné a žalující straně přiznána proti žalovanému náhrada nákladů řízení. Odvolatel zpochybnil skutkové závěry soudu prvního stupně, poukázal na to, že ten došel k nesprávným skutkovým zjištěním. Dle jeho názoru z celého postupu soudu v řízení vyplývá, že žalobě od počátku nechtěl vyhovět a chtěl poskytnout ochranu žalovanému. Zdůraznil, že strojem psaný zápis byl pravděpodobně vyhotoven až těsně před valnou hromadou konanou dne 28.12.2012 a ručně psaný, až poté, co na nesprávnost zápisu (chybějící podpisy všech členů honebního výboru) upozornil právní zástupce žalobce při přípravném jednání soudu konaném dne 30.4.2013. Poukázat je nutno na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 2908/2010 a tedy skutečnost, že pokud zápis honebního výboru nemá všechny předepsané náležitosti, např. chybí podpis všech přítomných členů honebního výboru, nemůže zakládat začátek běhu prekluzivní lhůty. Z dotazování jednoznačně vyplynulo, a sami členové výboru se tím netajili ani v rámci svých výpovědí, že jiné členy společenství neinformovali o konání jednání honebního výboru ani o jeho výsledcích. O rozhodnutí přitom nebylo objektivně možné se dozvědět jinak, např. u Městského úřadu ve Vodňanech, jakožto místně příslušného orgánu státní správy myslivosti. Je tedy zřejmé, že pokud nikdo z oprávněných osob neví o možnosti podat žalobu na neplatnost rozhodnutí, neboť neví o tomto rozhodnutí, není možné

přičítat těmto členům k tíži, že žalobu nepodali v zákonem podepsané lhůtě. Žalobci proto bylo upřeno jeho legitimní právo na podání žaloby.

7. Žalovaný naopak v rámci svého vyjádření navrhl věcně správný rozsudek soudu prvního stupně potvrdit a přiznat mu náhradu nákladů odvolacího řízení. Zrekapituloval závěry soudu prvního stupně a výtky odvolatele k nim, které odmítl. Připomněl zejména, že v původních stanovách, v jejichž rámci rozhodoval honební výbor o prodloužení pronájmu, nebyla povinnost pozvánku na jednání valné hromady či honebního výboru uveřejnit na úřední desce obce. Tato povinnost byl stanovena až v čl. 6 odst. 3 stanov žalovaného, které bylo přijato právě na valné hromadě 28.12.2012, když sám zákon o myslivosti žádnou takovou povinnost nestanovuje. V návaznosti na čl. 22 odst. 2 zákona o myslivosti je pak zřejmé, že při analogickém použití daného ustanovení pro svolání honebního výboru je starosta povinen vyrozumět všechny členy tohoto orgánu, nikoliv členy honebního společenstva. Ostatně sám svědek [redacted] uvedl, že se domníval, že valná hromada žalovaného se konala již na jaře právě proto, že jde o obvyklou praxi, při rozhodování o nájmu honitby. Žalobce se domáhá žalobou zástupného nároku, neboť jeho jednání vždy směřovalo ke snaze o vznik resp. uznání jeho vlastní honitby. V průběhu soudního řízení opět vznesl tento požadavek, přičemž žalovaný ve snaze o smírné vyřešení věci poskytoval žalobci v této věci součinnost v maximální možné míře. Mimo jiné souhlasil i se změnou ve prospěch žalobce původní dohody stran o přičlenění 30 ha pozemku žalovaného k nově vznikající honitbě žalobce uzavřené na soudním jednání dne 30.10.2018. K naplnění mimosoudní dohody o vzniku samostatné honitby žalobce došlo výhradně z důvodů spočívajících na straně žalobce, který se ani během několik let nebyl schopen domluvit s příslušnými úřady a vlastníky pozemků v okolních honitbách. Žalobce tvrdí, neprovedení žalobcem navržených důkazů v textu odvolání neoznačil jediný, který soud prvního stupně údajně neprovedl a ani žalovaný se takového opomenutí není vědom. S ohledem na účastnickou výpověď žalobce ze dne 3.6.2019 vzniká otázka proč žalobce při vědomí o povinnosti umožnit honebním starostům k nahlédnutí nejpozději 15 dnů před konáním valné hromady, toho nevyužil a předkládá návrh na smlouvu o pronájmu honitby až při jednání valné hromady 28.12.2012. Současně žalovaný nesouhlasí, že byly vytvořeny soudem prvního stupně jakékoliv vady řízení.
8. K výzvě odvolacího soudu pak žalovaný doplnil, že v době uzavření nájemní smlouvy byly z 23 členů mysliveckého sdružení Lomec – Libějovice členy zároveň honebního společenstva Lomec – Libějovice 2 a to [redacted] a [redacted]. U dalších 6 osob byli členy mysliveckého sdružení blízcí rodinní příslušníci. Žalobce se v souladu s čl. 3 stanov mysliveckého spolku Lomec – Libějovice stal nejpozději ke dni 7.12.2018 zaplacením členského poplatku čemuž předcházela výzva ze dne 30.11.2018. Pokud jde o členy honebního výboru žalovaného ve složení do 28.12.2012 žalovaný uvádí, že starosta [redacted] a [redacted] byli a jsou spoluvlastníky honebních pozemků, pan [redacted] byl vlastníkem honebních pozemků, které však převedl na syna [redacted] a z tohoto důvodu už na valné hromadě žalovaného dne 28.12.2012 do honebního výboru znovu nekandidoval (viz jeho výpověď ze dne 29.4.2019), pan [redacted] ve výboru zastupoval vlastníka honebních pozemků Ústřední kontrolní a zkušební ústav zemědělský se sídlem Hroznova 63, Brno.
9. Odvolání je podáno osobou oprávněnou v režimu § 201 o.s.ř., přípustné ve smyslu § 202 odst. 2 o.s.ř. a včasné ve smyslu § 204 odst. 1 o.s.ř. Odvolací soud proto přezkoumal napadený rozsudek, a to při jednání odvolacího soudu v intencích ustanovení § 212 § 212a o.s.ř.
10. Žalobce je jako člen honebního společenstva – žalovaného oprávněn podat žalobu, kterou se domáhá zrušení rozhodnutí honebního výboru o pronájmu honitby, byť z výslovného textu zákona o myslivosti (zák. č. 449/2001 Sb.) se takové oprávnění nepodává. Vyjít je nutno z nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 74/04, který vysvětlil, že je nutno dovodit zákonnou ochranu před

dočasným přenesením působnosti valné hromady na jiný vnitřní orgán společenstva tak, že pokud dochází k rozhodování podle písm. c) ustanovení § 21 zákona o myslivosti, je proti takovému rozhodnutí konstruován zákonem opravný prostředek k soudu, a to bez ohledu na zda toto rozhodnutí bylo učiněno valnou hromadou honebního výboru společenstva, nebo zda svou působnost k tomuto rozhodování (o způsobu využití společenstevní honitby, včetně uzavření změny nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby) přenesla valná hromada na honební výbor a toto rozhodnutí pak učinil honební výbor. Žaloba v předmětné věci přitom byla doručena soudu prvního stupně dne 11.1.2013. Napadáno je jí rozhodnutí honebního výboru jím přijaté v roce 2012. Podle čl. II./2 zákona č. 293/2013 Sb. o změně občanského soudního řádu a některých dalších zákonů platí, že pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (1.1.2014) se použije zákon č. 99/1963 Sb. ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Ve věci tedy nebude postupováno podle zákona č. 292/2013 Sb. o zvláštních řízeních soudních podle něhož je daná problematika řešena v řízeních zahájených od 1.1.2014, nýbrž podle obecních pravidel občanského soudního řádu (podle části III. – platí parametry kontradiktorního sporného řízení).

11. Soud prvního stupně správně podle zásad občanského soudního řízení ve věci postupoval a správně také dovedl svou věcnou příslušnost k rozhodnutí ve věci, neboť v poměrech právní úpravy účinné do 31.12.2013 byla judikatura ustálena v závěru, že řízení o vyslovení neplatnosti usnesení nejvyššího orgánu obchodní korporace je řízením ve statusových věcech obchodní korporace ve smyslu § 9 odst. 3 písm. b) o.s.ř. v tehdejší znění (srov. usnesení NS ze dne 27.2.2014, sp. zn. 29 Cdo 2296/2013, uveřejněné pod č. 69/2014 Sb. soudních rozhodnutí a stanovisek), avšak teprve s účinností od 1.1.2014 byla úprava těchto řízení přesunuta do zákona o zvláštních řízeních soudních a rozšířena na statusové věci všech právnických osob (tedy nejen obchodních korporací) viz § 2 písm. e) a § 85 písm. a) z.ř.s. Z řečeného se podává, že do 31.12.2013 platilo, že řízení o vyslovení neplatnosti usnesení nejvyššího orgánu obchodní korporace je řízením ve statusových věcech, avšak tento závěr nedopadal na řízení o vyslovení neplatnosti rozhodnutí orgánu jiných právnických osob (včetně spolku) na rozdíl o právní úpravy účinné od 1.1.2014 (srov. usnesení NS ze dne 26.10.2016 sp. zn. 29 Cdo 1817/2016 uveřejněné pod č. 46/2018 Sb. soudních rozhodnutí a stanovisek). Kromě věcné příslušnosti a typu řízení ve kterých byla předmětná právní otázka řešena do 31.12.2013 a od 1.1.2014 existuje ještě další podstatný rozdíl a to v interpretaci § 15 zákona o sdružování občanů (zák. č. 83/1990 Sb.) a § 258 a násl. o.z. podle kterého je postupováno od 1.1.2014. V režimu § 15 zákona o sdružování občanů (a tedy i dle § 22 odst. 8 zák. o myslivosti) soud nejprve zvažuje význam napadeného rozhodnutí orgánu občanského sdružení (spolku) od dotčeného člena sdružení (spolku) a jeho soulad se zákonem a stanovami posuzuje pouze tehdy, šlo-li (s ohledem na okolnosti konkrétní věci) o rozhodnutí významně zasahující do práv člena občanského sdružení nebo spolku (srov. usnesení NS sp. zn. 29 Cdo 3307/2016-247 – viz dále).
12. **K otázce prekluze práva žalobce domáhat se, aby soud vyslovil neplatnost rozhodnutí honebního výboru:**
13. Podle § 21 odst. 1 písm. c) zákona o myslivosti patří do působnosti valné hromady honebního společenstva mimo jiné rozhodnutí o způsobu využití společenstevní honitby, včetně uzavření změny nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby. Podle § 21 odst. 2 zákon o myslivosti může valná hromada přenést působnost podle odst. 1 písm. c) (tedy právě ono rozhodnutí o způsobu využití společenstevní honitby) na honební výbor. Z dokazování vyplývá, že k tomuto přenesení působnosti rozhodnutím valné hromady žalovaného v minulosti došlo. Podle § 22 odst. 8 zákona o myslivosti považuje-li člen honebního společenstva rozhodnutí valné hromady za nezákonné nebo odporujícím stanovám, může se do 15 dnů ode dne, kdy se o rozhodnutí dozvěděl, nejpozději však do 3 měsíců od konání valné hromady domáhat, aby soud vyslovil neplatnost rozhodnutí

valné hromady, jinak jeho právo zaniká. Výše již citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 74/04 dovedil, že v případě přenesení působnosti rozhodovat o využití honitby včetně jejího pronájmu z valné hromady na honební výbor členovi honebního společenstva zůstává, byť zákonem o myslivosti výslovně neupravené, právo domáhat se soudně pro rozpor se zákonem či se stanovami neplatnosti rozhodnutí honebního výboru, a to obdobně dle citovaného § 22 odst. 8 zákona o myslivosti včetně prekluzivního charakteru tam stanovené lhůty.

14. Soud prvního stupně uzavřel, že žalobce z pohledu této lhůty podal žalobu pozdě, neboť byla podána už 11.1.2013 (soud prvního stupně v odstavci 19 uvádí nesprávně datum 15.1.2013, ovšem je zjevné, že zaměnil datum doručení žaloby soudu a datum lustrace předchozích věcí soudem - (čl. 2 a 3), když však rozhodnutí honebního výboru bylo vydáno již 24.4.2013. Argumentaci o nezhájení běhu prekluzivní lhůty odmítl (viz výše).
15. Odvolací soud se v zásadě shoduje s kritikou odvolatele, kterou míří na způsob, kterým své skutkové závěry (o tom, že při jednání honebního výboru bylo předmětné usnesení přijato skutečně dne 24.4.2012) soud prvního stupně dovedil. Argumentace soudu prvního stupně ve smyslu § 132 o.s.ř. (pokud jde o hodnocení důkazů jednotlivě a všech důkazů v jejich vzájemné souvislosti za pečlivého přihlížení ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, včetně toho co uvedli účastníci) není přesvědčivá. Je zřejmé, že skutečnosti, nad kterými by v rámci hodnocení důkazů měl soud minimálně pozdvihnout obočí, naopak nekriticky přijímá a omlouvá (posloupnost, ve které jsou soudu předloženy dvě verze zápisů honebního výboru, absence splnění povinnosti podle § 33 odst. 1 zákona o myslivosti, formulace pozvánky na valnou hromadu, nejednoznačnost výpovědí svědků o tom, za jakých podmínek a zda se vlastně konala a byla svolána schůze honebního výboru, atp). Přesto odvolací soud nepovažoval za nutné za dané situace přistoupit ke zrušení rozsudku soudu prvního stupně pro vady, popř. zopakovat dokazování (k otázce, kdy bylo přijato napadené rozhodnutí honebního výboru), neboť s ohledem na svůj odlišný právní názor od právního názoru soudu prvního stupně má zato, že i při uvedeném skutkovém závěru lze konstatovat, že tak, jak tvrdí odvolatel, k prekluzi lhůty k podání žaloby nedošlo. Argumentace žalovaného a skutkové závěry soudu prvního stupně jsou totiž založeny na tom, že pokud se jednání honebního výboru, na kterém napadené rozhodnutí bylo odhlasováno, konalo dne 24.4.2012, pak informace na pozvánce na valnou hromadu o jednom z témat valné hromady (pronájem honitby) měla znamenat, že členům honebního společenstva bude podána informace o tomto pronájmu (realizovaném dne 24.4.2012), tedy řádově 8 měsíců poté, co byl předmětný úkon ze strany honebního výboru realizován, a to v situaci, kdy současně ze svědeckých výpovědí, které soud prvního stupně považuje za věrohodné (a přijímá jejich obsah jako svůj skutkový závěr), jednoznačně vyplývá, že členové honebního výboru ostatní členy společenstva o schůzi honebního výboru neinformovali, neboť „by to bylo velice složité a nevěděli, že by to tak mělo být“ (že by to měla být jejich povinnost). Jinak řečeno jak žalovaný, tak soud prvního stupně připouští, že členové společenstva, kteří nejsou členy honebního výboru, objektivně nemohli vědět o přijetí daného rozhodnutí, žalovaný navíc porušil povinnost danou podle § 33 odst. 1 zákona o myslivosti, podle kterého je držitel honitby povinen do 15 dnů ode dne uzavření smlouvy zaslat jedno její vyhotovení orgánu státní správy myslivosti, tedy ani touto cestou nemohl žalobce informaci relevantně získat. Jeden z členů honebního výboru současně připouští, že i poté, co již mělo být rozhodnutí honebního výboru přijato, s žalobcem o možnosti nájmu honitby diskutoval (svědek [REDACTED]). To vše přesto, že zákonem je rigidně stanovena 15 denní subjektivní a 3 měsíční objektivní prekluzivní lhůta. Žalobce tak objektivně nemohl své právo (zažalovat neplatnost usnesení honebního výboru) realizovat, neboť neměl objektivní možnost se o jeho přijetí rozhodnutí v rámci oněch 8 měsíců, které uplynuly mezi tvrzeným jednáním honebního výboru dne 24.4.2012 a následnou (informaci o tom podávající) valnou hromadou (28.12.2012) dozvědět. Podle názoru odvolacího soudu tak nemohla v tomto období žalobci běžet ani subjektivní ani objektivní lhůta k podání žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Houdková.

16. Svůj právní závěr staví odvolací soud na následujícím: Podle § 24 odst. 1 věta druhá zákona o myslivosti platí, že pro svolávání honebního výboru platí ustanovení o svolávání valné hromady obdobně. Podle § 22 odst. 2 zákona o myslivosti přitom platí, že honební starosta je povinen vyrozumět všechny členy honebního společenstva o konání valné hromady s uvedením místa, data, hodiny a pořadu jednání, způsob vyrozumění může upřesnit valná hromada honebního společenstva. Návrh na uzavření, změnu nebo vypovězení smlouvy o nájmu honitby a návrh o finančním hospodaření a o použití čistého výtěžku musí být k nahlédnutí u honebního starosty nejpozději 15 dní před konáním valné hromady. Pokud tedy argumentuje žalovaná strana tak, že „obdobné použití pro svolávání honebního výboru“ vyplývající z citované právní normy znamená, že za podmínek pro svolávání valné hromady mají být svoláni toliko členové honebního výboru, platí to podle názoru odvolacího soudu pouze pro taková rozhodnutí honebního výboru, která nemají povahu zásadních rozhodnutí, u nichž je založeno právo člena honebního společenstva podat žalobu na neplatnost rozhodnutí honebního výboru. Již výše citovaný nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 74/04 vysvětluje, že přenesení působnosti valné hromady na jiný vnitřní orgán, tedy honební výbor, nemůže znamenat pozbytí práv členů honebního společenstva, která by ve vztahu k rozhodování valné hromady měli, tedy mimo jiné právě práva podle § 22 odst. 8 zák. o myslivosti na podání žaloby. Dovedit lze proto zákonem nevymezené oprávnění členovi honebního společenstva napadnout rozhodnutí honebního výboru, a to za obdobných podmínek jako kdyby napadal rozhodnutí valné hromady. Z toho logicky vyplývá, že k uplatnění takového práva musí mít stejné podmínky, jako kdyby rozhodovala ve věci valná hromada. S přenosem práva žalovat neplatnost rozhodnutí orgánu honebního společenstva dochází i k převodu práv člena společenstva potřebných k jeho realizaci. Ustanovení § 24 odst. 1 věta druhá zák. o myslivosti je tedy nutno vyložit tak, že pokud se honební výbor chystá rozhodovat o pronájmu honitby, musí být vyrozumění za stejných podmínek jako členové honebního výboru o konání jeho jednání také ostatní členové honebního společenstva, a také jim musí být nejpozději 15 dní před konáním valné hromady zpřístupněny návrhy na uzavření nebo změnu či vypovězení smlouvy o nájmu honitby. Nesplnění takové podmínky pak má stejné následky jako jiná procedurální porušení práv členů honebního společenství. Pokud tedy například rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2908/2010 konstatuje, že zápis z valné hromady honebního společenstva musí obsahovat podpis honebního starosty a valnou hromadou zvoleného zapisovatele a při absenci těchto podpisů nemůže zápis zakládat počátek běhu prekluzivní lhůty k vyslovení neplatnosti rozhodnutí valné hromady, je nutno tím spíše (argumentem od menšího k většímu) přijmout takové závěry pro závažnější porušení práv člena honebního společenství, tedy konstatovat, že také v situaci, kdy se nedozví vůbec o konání jednání honebního výboru, případně alespoň o jeho výsledku, nemůže mu právě do okamžiku odstranění takové překážky (okamžiku, kdy se dozví o tom, jak honební výbor rozhodl) začít běžet prekluzivní lhůta k podání žaloby na vyslovení neplatnosti rozhodnutí honebního výboru, a to nejen subjektivní, ale logicky také objektivní. V opačném případě by totiž právní úprava měla přesně takový následek, jaký nepochybně žalovaná strana očekávala, tedy, že pokud se jí podaří dostatečně dlouhou dobu (minimálně 3 měsíců) neseznámit ostatní členy honebního společenství se svým rozhodnutím, bude nenapadnutelné. Takovému výkladu práva a cílenému jednání nelze poskytnout právní ochranu. Závěr odvolacího soudu je tedy takový, že při skutkovém závěru soudu prvního stupně s ohledem na výše popsané právní závěry prekluzivní doba (objektivní i subjektivní) k podání žaloby podle § 22 odst. 8 zák. o myslivosti započala běžet žalobci dne 28.12.2012, resp. dnem následujícím, a pokud žalobce žalobu podal 11.1.2013, podal ji včas (ještě v subjektivní 15 denní lhůtě).

17. **K otázce významu napadeného rozhodnutí orgánu honebního společenstva pro dotčeného člena:**

18. Podle § 1 odst. 1 zákona o myslivosti upravuje předmětný zákon mimo jiné problematiku tvorby a využití honiteb, postavení a právní poměry honebního společenstva, ochranu myslivosti a užívání honebních pozemků a zlepšování životních podmínek zvěře. Podle § 32 odst. 1 citovaného zákona držitel honitby může honitbu využívat sám, nebo ji může pronajmout. Podle odstavce 2 téhož ustanovení, pokud honební společenstvo užívá honitbu na vlastní účet, je povinno přednostně před dalšími osobami umožnit účast na užívání honitby svým členům. K této přednosti je povinno přihlížet i při rozhodnutí o pronájmu honitby. Podle odstavce 3 téhož ustanovení lze honitbu pronajmout jen české fyzické osobě, která má platný český lovecký lístek, mysliveckému sdružení vzniklému podle předpisů o sdružování občanů za účelem nájmu honitby, české právnické osobě, která na pozemcích v těchto honitbách zemědělsky nebo lesnický hospodaří. Podle odstavce 4 právnické osoby, které hospodaří s majetkem státu nebo majetek státu spravují, mohou pronajímat honitbu jen po provedení výběrového řízení (nikoliv tedy žalovaný – pozn. odvolacího soudu). Podle odstavce 6, pokud je honitba pronajata mysliveckému sdružení, je toto myslivecké sdružení povinno upřednostnit přihlášky k členství podané vlastníky, popřípadě nájemci honebních pozemků této honitby. V kontextu citovaných ustanovení a ustálené judikatury Nejvyššího a Ústavního soudu platí, že základním účelem regulace stanovené mysliveckým zákonem je zajištění výkonu práva myslivosti a jeho ochrana. Výkon práva myslivosti přitom představuje veřejnoprávní oprávnění, které stát svěřuje držiteli honitby nebo osobě, které držitel honitby honitbu pronajal. Toto oprávnění spočívá mimo jiné ve výkonu činností prováděných v přírodě ve vztahu k volně žijící zvěři jako součásti ekosystému. Taková činnost se realizuje na honebních pozemcích. Výkon práva myslivosti je tak nemyslitelný bez hmotného substrátu, jímž je honitba tvořená souvislými honebními pozemky (rozhodnutí NS sp. zn. 28 Co 4899/2009). Z hlediska významu napadeného rozhodnutí orgánu pro dotčeného člena honebního společenstva je tedy nutné zabývat se primárně otázkou, do jaké míry onen zákonem o myslivosti chráněný výkon práva myslivosti v rámci honitby, byl žalobci jako členu honebního společenstva v rámci honitby rozkládající se mimo jiné na pozemcích v jeho vlastnictví, odepřen, neboť i jeho zájem o pronájem honitby je primárně nutno vnímat nikoliv jako naplnění jeho zájmu komerčního, ale právě jako zjištění výkonu práva myslivosti. Jestliže bylo v řízení prokázáno (v odvolacím řízení byla navíc k této otázce provedena výzva žalobci žalovaným k zaplacení členského poplatku, coby člena honebního společenstva, a žalobce tuto skutečnost učinil nespornou), že se v průběhu řízení stal členem mysliveckého sdružení, kterému byla předmětná honitba napadeným rozhodnutím honebního výboru pronajata a současně platí, že soud musí posuzovat poměry dané věcí a skutkový stav ke dni svého rozhodnutí (§ 154 odst. 1 o.s.ř.), pak je zřejmé, že žalobce ve smyslu základních parametrů zákona o myslivosti výkon práva myslivosti v honitbě realizovat může, byť jako člen mysliveckého sdružení, kterému je tato pronajata. V konečném důsledku to znamená, podle názoru odvolacího soudu, že z hlediska chráněných zájmů zákona o myslivosti nebyla jeho práva podstatným způsobem dotčena. Argumentace žalobce v rámci odvolacího řízení, tedy že onen ekonomický zájem nelze pomíjet v situaci, kdy podle některých ustanovení zákona o myslivosti je zakládána odpovědnost členů společenstva za jeho dluhy (§ 27 odst. 1, popř. § 53 odst. 1 zákona o myslivosti) není případná. Jednak taková odpovědnost u pronajatých honiteb je přenášena na nájemce (§ 53 odst. 1 zákona o myslivosti), jednak je zřejmé, že žalobce nahlíží na celou problematiku pouze optikou svého zájmu. Jinak řečeno bylo by pro něho ekonomicky výhodnější, aby měl honitbu pronajatu, než aby výkon práva realizoval formou členství v mysliveckém sdružení, kterému je pronajata, přehlíží ovšem zájmy ostatních členů honebního společenství a vlastníků honebních pozemků, kteří mohou mít logicky také zájem o výkon práva myslivosti. Nemůže přitom hrát podstatnou roli argumentace žalobce o tom, že se v mysliveckém sdružení necítí dobře, neboť s ním jednoduše řečeno ostatní členové příliš nekomunikují, protože je na něho pohlíženo jako na někoho, kdo se vlámá do sdružení, ve kterém o něho nikdo nestál. Je iluzorní představovat si, že problémy vzájemné komunikace a mezilidských vztahů, jitržené navíc probíhajícím soudním řízením, může soud

v poměrech dané věci svým rozhodnutím ku spokojenosti žalobce (a přitom zákonně) vyřešit autoritativním aplikováním formálního práva.

19. K otázce rozporu napadeného rozhodnutí honebního výboru se stanovami a se zákonem:

20. Jak již uvedeno v bodě 10. tohoto odůvodnění, má předmětné řízení charakter kontradiktorního sporného řízení. Soud je tedy v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí vázán tím, jak v rámci svého břemene tvrzení žalobce skutkově vymezí skutečnosti vedoucí k rozporu usnesení orgánu korporace se zákonem či stanovami (obdobně VS PHA sp. zn. 7 Cmo 323/2007, nebo NS sp. zn. 29 Odo 71/2001). Žalobce nezákonnost spatřoval v porušení práva přednosti člena společenstva, kterým on je, k pronájmu honitby, ve prospěch označeného mysliveckého sdružení, které tímto členem není. Primárně však platí, že napadené rozhodnutí je v souladu se stanovami, (konkrétně čl. 9 odst. 1 stanov) žalovaného honebního společenstva, které na roveň členovi honebního společenstva v právu na pronájem honitby staví myslivecké sdružení založené za účelem pronájmu honitby, jehož členové jsou členy honebního společenstva. Soud prvního stupně v souladu s argumentací žalobce dospěl k závěru o rozporu takových stanov se zákonem, když ovšem tento právní pohled odvolací soud nesdílí. Naopak ustanovení § 32 odst. 2 zákona o myslivosti je nutné vykládat systematicky v kontextu se 4. a zejména 6. odstavcem předmětného ustanovení a zabývat se také vůbec důvodem vzniku mysliveckých sdružení (vznikají právě za účelem realizace práva jeho členů vykonávat výkon myslivosti v rámci existujících honiteb formou jejich pronájmu, pokud tak nerealizuje přímo honební společenství samo). Z kontextu těchto ustanovení vyplývá zásada přednostně umožnit účast na využití honitby členům honebního společenstva, kteří se sdružili v mysliveckém sdružení. Uvedené upřednostnění platí i při rozhodování o pronájmu společenstevní honitby při výběru nájemce (srov. Komentář k ust. § 32 Zákona o myslivosti. Wolkers, Kluwer, Praha, 2015, autor Bohuslav Petr aj.). Odvolací soud v zásadě, a to i s ohledem na princip spolkové autonomie, nesdílí tento názor plně, tedy ve smyslu práva přednosti mysliveckého sdružení, tvořeného členy honebního společenstva, konstatuje však, že pokud v konkurenci fyzické osoby (člena honebního společenstva) a mysliveckého sdružení, tvořeného mimo jiné i členy honebního společenstva (a tedy majiteli honebních pozemků), upřednostní honební společenstvo právě při pronájmu honitby myslivecké sdružení, neporušuje tím princip práva přednosti zakotvený v ustanovení § 32 odst. 2 zákona o myslivosti.
21. V poměrech dané věci žalovaný tvrdil, že celkem 11 členů mysliveckého sdružení bylo ke dni uzavření nájemní smlouvy současně členy honebního společenstva, což ovšem neodpovídalo listinným důkazům, proto v průběhu odvolacího řízení vyzval odvolací soud žalovaného k prokázání tohoto tvrzení, načež žalovaný upřesnil, že členy byly pan [REDAKCE] a pan [REDAKCE] (o opakovaných změnách tvrzení a doplňování důkazů v předmětném řízení viz dále v části týkající se náhrady nákladů řízení). Je sice zřejmé, že lapidární závěr o tom, že dva členové je více než jeden, je méně přesvědčivý než, že 11 je více než jeden, takto však v zásadě problém nestojí. Je zřejmé, že pokud členy mysliveckého sdružení jsou alespoň nějaké osoby, které splňují podmínku vlastníka honebního pozemku a člena honebního společenstva a chtějí tedy aktivně realizovat výkon práva myslivosti a s ohledem na § 32 odst. 6 a judikaturu k němu (opět již citované rozhodnutí NS sp. zn. 28 Cdo 4899/2009), zakládající povinnost mysliveckého sdružení k přednostnímu přijetí za člena majitele honebního pozemku, která přitom není v rozporu se zásadou spolkové autonomie, neboť zákonodárce preferuje zájem o řádný výkon práva myslivosti, který náleží zejména vlastníkům honebních pozemků, lze uzavřít, že po dobu platnosti nájemní smlouvy zůstávají „otevřená vrátka“ pro přijetí za členy mysliveckého sdružení (s možností výkonu práva myslivosti) i pro ostatní členy honebního společenstva, než jen ty, kteří jimi byli v okamžiku odhlasování nájemní smlouvy pro myslivecké sdružení honebním výborem. Pokud žalobce namítá, že toto přednostní právo platí ovšem jen v konkurenci s „nečleny honebního společenstva“ a pokud myslivecké sdružení nepřijímá členy, nemuselo by přijmout ani žalobce, je nutno upozornit na

judikaturu, která za konkurenci v žádosti o členství považuje přijetí „nečlena honebního společenstva“, správněji „nevlastníka honebního pozemku“, i v časové souvislosti, tedy nikoliv jen v okamžiku, kdy je současně přijímám „nevlastník honebního pozemku“ (NS 27 Cdo 484/2007). Především je ale taková argumentace nepřipadná v poměrech dané věci, neboť myslivecké sdružení, kterému je honitba pronajata, žalobce k jeho žádosti přijalo a on tedy, jak již výše uzavřeno, výkon práva myslivosti realizovat může. Za stejně nepřipadné považuje odvolací soud další argumentaci žalobce o tom, že je nutné poměřovat rozlohu pozemků začleněných do honitby ve vlastnictví žalobce a ostatních členů (žalobce byl vlastníkem cca 250 ha v době přijetí napadeného usnesení, zatímco dva ze členů honebního společenstva jen celkem cca 11 ha). Jak již výše uvedeno, základním smyslem zákona o myslivosti je ochrana a zajištění výkonu práva myslivosti, nikoliv konkrétní komerční zájem toho kterého vlastníka honebního pozemku.

22. Odvolací soud tedy uzavírá, že rozhodnutí honebního výboru o pronájmu předmětné honitby je v souladu s čl. 9 odst. 1 stanov žalovaného a tyto jsou v souladu se zákonnou úpravou, tedy ust. § 32 odst. 2 zákona o myslivosti, neboť upřednostněním mysliveckého sdružení, které sice není členem honebního společenstva, ale jeho někteří členové jimi jsou, neznamená porušení práva přednosti v neprospěch žalobce jako člena honebního společenstva, který (by – pokud by rozhodování o pronájmu honitby proběhlo řádně a transparentně) předložil konkurenční nabídku. Ekonomický rozměr nabídky (10 Kč za 1 ha nabídnutých mysliveckým sdružením a 25 Kč nabídnutých žalobcem) přitom s ohledem na spolkovou autonomii honebního společenstva, smysl myslivosti a účel honitby nehraje podstatnou roli.
23. S ohledem na výše uvedené, přes nesouhlas odvolacího soudu s některými závěry soudu prvního stupně, je v konečném výsledku nutno považovat rozsudek soudu prvního stupně za věcně správný, a proto byl potvrzen v režimu § 219 o.s.ř., a to v meritorní části (výrok I.).
24. Pokud jde o výrok o náhradě nákladů řízení, ten byl za přiměřeného použití § 220 o.s.ř. změněn, neboť v poměrech dané věci považoval odvolací soud za spravedlivé, aby úspěšný žalovaný nesl náklady svého řízení sám. Ústavní soud opakovaně (např. v nálezu ze dne 5.8.2005, sp. zn. I ÚS 1310/09) judikoval, že přeměřovat úspěch a neúspěch ve věci nelze jen tím, jak bylo o konkrétním nároku rozhodnuto, ale je třeba jej posuzovat v širších souvislostech. Zdůraznil, že ani rozhodnutí o nákladech nesmí být jen mechanickým posuzováním výsledků sporu bez zhodnocení rozhodnutí v meritu věci. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení má být zřejmým a logickým ukončením celého soudního řízení. Mezi důvody, které odvolací soud v dané věci zohlednil, patří skutečnost, že převážná část řízení, a koneckonců i odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně, byla soustředěna na otázku prekluze lhůty k podání žaloby, kterou jako procesní obranu do řízení vnesla strana žalovaná, a která se ukázala jako zjevně nedůvodná. Současně je zřejmé, že postup žalovaného, resp. jeho honebního výboru při schválení napadeného rozhodnutí a zejména jeho následné „ukrytí před ostatními členy honebního společenství“, vykazuje znaky značné netransparentnosti, až svévole. Postup žalovaného v řízení je také značně nedůvěryhodný (při zpochybnění konkrétní listiny je nalezena listina jiná – zápis z jednání honebního výboru, z hlediska dodržení zákona je argumentováno listinou, která se ukázala zjevně nepravdivá - seznam členů honebního společenství, kteří jsou členy mysliveckého sdružení, což odvolací soud zjistil z konfrontace se seznamem členů obou právnických osob, tedy jinými listinami obsaženými ve spise). Je tedy zřejmé, že žalovaný místo aby jasně a přímo hájil proti názoru žalobce svůj názor o tom, že pronajmout honitbu mysliveckému sdružení je v souladu se stanovami, zákonem i obecnou spravedlností, jednotlivými úskoky se snažil minimalizovat možnost žalobce uplatnit nárok u soudu a znepřehledněním situace současně vyvolal takovou nedůvěru na straně žalující, že žaloba, ač věcně v konečném důsledku nedůvodná, byla podle názoru odvolacího soudu podána legitimně, navíc v okamžiku zahájení řízení žalobce ještě nebyl členem mysliveckého sdružení (viz výše). Tyto okolnosti vedou odvolací soud k závěru, že jako určitá forma varování před opakováním tohoto

postupu je namístě uplatnit vůči žalovanému svého druhu „nákladovou sankci“, která by jej do budoucna měla odradit před podobným stylem netransparentního rozhodování, neplnění zákonných povinností (§ 33 odst. 1 zákona o myslivosti) a snažit se jej motivovat k takovému postupu, který nebude vzbuzovat primární nedůvěru jeho členů. Z těchto důvodů tedy přistoupil odvolací soud k moderaci nákladů řízení, tyto žalovanému nepřiznal ani před soudem prvního stupně (výrok II.), ani před soudem odvolacím (výrok III.), když nejasnosti a netransparentnost žalovaného pokračovala právě i v řízení odvolacím (podstatná změna stanoviska ohledně počtu členů, kteří jsou současně členy sdružení mysliveckého a honebního společenstva).

Poučení:

Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu, jestliže Nejvyšší soud jako soud dovolací dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je odvolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237, § 239 a § 240 odst. 1 o.s.ř.). Dovolání se podává u soudu, který rozhodoval v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozsudku odvolacího soudu.

České Budějovice 26. listopadu 2019

JUDr. Pavel Toufar v. r.

předseda senátu